

ΠΡΟΣΦΥΓΟΠΟΥΛΟ – Της Σοφίας Μαρωνίδη

Η **Σοφία Μαρωνίδα**, η «πρέσβειρα του πολιτισμού» του Συλλόγου μας, όπως μας αρέσει να την αποκαλούμε, επιστρέφει με ένα βαθιά συγκινητικό και ανθρώπινο ποίημα. Με αφορμή την παγκόσμια ημέρα προσφύγων (20 Ιουνίου) κατόρθωσε να αποτυπώσει σε λίγους στίχους το δράμα ενός προσφυγόπουλου, που δεν έχει άλλη πατρίδα πλέον πέραν από την αγκαλιά της οικογένειάς του – και
ας ελπίσουμε και από την αγάπη και το σεβασμό που θα του προσφέρουμε όσοι μέσα μας παραμένουμε Άνθρωποι και δεν έχουμε υποβαθμιστεί σε κάτι πολύ χειρότερο...

ΠΡΟΣΦΥΓΟΠΟΥΛΟ

Ο κόσμος μεγάλος μα δεν τον χωράει.

Σκιές αφήνουν το είδωλό τους

στους ραγισμένους καθρέφτες των ματιών του.

Στις γούβες των δακρύων του

τρεμοπαίζουν οι μνήμες

σαν φλόγες κεριών σε Αναστάσιμη μέρα.

Το βλέμμα του άσπρο πουλί

πίσω απο φράχτες φυλακισμένο.

Μονάχα όταν κλείνουν τα βλέφαρα

καταφέρνει να αποδράσει.

Απο τη σκεπή μιας λυώμενης ζωής

ανοίγει φτερά και πετάει

πάνω απο αδειανές αυλές

και σπίτια επειπωμένα.

Κουρνιαάζει για λίγο στην αγκαλιά της μάνας του.

Απο τα χέρια του πατέρα του τσιμπολογάει αγάπη

και επιστρέφει βιαστικά μέσα στη φυλακή του.

Εκεί ξαναγεννιέται κάθε μέρα

σε μια πατρίδα άλλη

που σύνορο έχει το όνειρο, τον ήλιο, την ελπίδα.

Οι δρόμοι κλειστοί.

Όμως το βλέμμα ενός παιδιού

μπορεί να τους περάσει

γιατί είναι προσφυγόπουλο.

Σε μονοπάτια δύσβατα

ξέρει να περπατά.

Σοφία Μαρωνίδα